Արդ ես ունայնս ի բարեաց և լցեալս չրեաւք, ծոյլս և յոյլս և անպիտանս ի մանկունս եկ՟ղցոյ պիտակ անունս Ներս՟ս, որ անուամբ աբեղայ և գ՟ծով խաբեբայ, գրեցի զչարս մարգարտեայ և զքանոնս ա՟մ իմաստասիրական արհեստից և մակացու՟եց, հրամանաւ և արդեամբք երջանիկ և հոգիընկալ րաբունապետիս մերոյ, ա ծարան վ՟դտիս և խարազնավարք ճըգնաւորի Թումայ րաբունապետի եւ հոգևոր և մարմնաւոր երախտաւորի. որ փայլէ ի ժ՟մկիս մերում իբրև զարե՟գկն պայծառ ի կամարս երկնից, յերկիրս Բաջբերունոյ, ի հրչտակաբնակ անապատս Մեծոփայ։ Այլ և երկ՟դ երխաւորին իմոյ հոգևոր հօրն Մկ՟րտչ վ՟դպի եւ Ցոհանէս արքե՟պսի։

Արդ գրեցաւ սա ի Թուականու՟ես հայոց մեծաց ՊՉԹ, ի պատուական օրինակէ, որ էր գրեալ ձեռամբ Մկրտիչ վ՟դտի. որ յայս ամի փոխեցաւ ի ք՟ս և եթող մեզ սուք անմխիթար, որոյ յիշատակն օհ՟ւր եղիցի։ Վ՟ս որոյ երես ի գետին դնելով և համբուրեմ զս՟բ գարշապար ընթերցողացդ այսմ ՟ածատուր պր՟գւացս, որք պատահիք սմա ընթեռնլով կամ օրինակելով, յիշեցէք ի մաքրափ՟յլ յաղօթս ձեր զմեղօք զառածեալս Ներսէս եւ զհարազ՟տ եղբայրն իմ զՄըստակէս քահան՟յ. եւ զուսուցիչն իմ զՍ՟փնս կրօնաւոր, որ և զփոխարէնն յ՟այ առցէ։ Եւ զդեռաբոյս որդե՟կն իմ զԳ՟րգր աբեղայ, իմոյս արենակցի, որ բ՟զւմ անգամ սպասաւորէ մեզ անձանձիր մտօք. եւ զմ՟մեւր հայրն իմ Ստ՟փնս. և զմայրն իմ զՆամշայ։ Եւ զ՟Բ եղբր՟քն իմ զԱստոմ և զՎր՟դնէս. որք մեռեալ են ի կարգ աշխարհի։ Այլ և զԲ սկ՟դս մեր. զՑակոբ ճգնաւոր և զԳալուստ, որք սպասաւորեն մեզ. զոր տ՟ր Ա՟ծ պահեսցէ զսոսա ի հնարիցն ս՟տյի և կորեսցէ (կատարեսցէ) զելս սոցա ի բ՟րի։

Դ՟ձլ կրկին աղաչեմ սխալանացն անմեղադիր լինել, զի կար մեր այս էր։ Բայց աղաչեմ զամենեսեան, որք հանդիպիք սմա լի բերանով ա՟ծ ող՟րմի աս՟ցէք և ք՟ս ա՟ծ ձեզ ողորմեսի (sic) ամէն։ Սկ՟ըլ եղեւ ի վանս Մեծոփայ և աւարտեցաւ ի վանս Մատնավանից, առ ոտս արքեպ՟սի Ստփն՟սի, որ յոյժ սէր և հայրու՟ի եցոյց մեզ։ Բ՟ս ա՟ծ զսա ը՟ունէ յիւր ա՟ծային փառքն ամէն։

է.

№ 3892 (Թաղ. առ. № 14)

Վերջում յիշատակարան.

Փառք անըսկզբանն և սկիզբն ամենայնի, անեղ էին և գոյացուցչին բնաւից, անփախճան և անստահման էացուցչին,